

Natuur.nieuws

Een regenachtige zomer, dat kun je wel zeggen. Een windrige zomer, dat ook. Veel vleermuizen en andere kleine zoogdieren zullen het lastig gehad hebben. Net als mensen overigens. Onze werkgroepen zaten alweer niet stil, hoewel de vakantieperiode soms iets van een winterslaap heeft: niemand bereikbaar, werk raakt onder een laag stof. Zo ook het afwerken van een aantal artikels uit Vlaanderen voor dit nummer. Dat belooft voor het volgende nummer!

Straks komt de hazelmuizenmonitoring weer op gang, met uiteraard de steeds langer wordende reeks bosranden in de Voerstreek, maar dit jaar gaat speciale aandacht naar de andere kant van het land: het uiterste noorden van Henegouwen, tegen de grens met West-Vlaanderen aan. In de jaren '90

werden nog hazelmuizen waargenomen op luttele kilometers van de West-Vlaamse heuvels. In al die jaren tussen nu en dan had niemand aandacht voor deze kleine restpopulatie. Eerder onderzoek laat weinig hoop, maar komende maand oktober willen we uitsluitsel. Wie wil meehelpen is welkom!

Mag ik jullie terloops ook even melden dat de gloednieuwe vleermuizententoonstelling van de Provincie West-Vlaanderen en de Vleermuizenwerkgroep van Natuurpunt af is, en nog tot eind dit jaar te bezichtigen in het provinciaal bezoekerscentrum Bulskampveld in Beernem. Aan de grote tentoonstelling – die ook uitleenbaar zal zijn via de NME-dienst van de provincie – is intussen ook een kleine reizende tentoonstelling gekoppeld, die vanaf heden uitleenbaar is voor scholen, bibliotheken, culturele centra enz ... Wie geïnteresseerd is, geve een seintje.

En dan zijn er nog de lopende zaken: her en der nemen mensen in Natuurpuntafdelingen initiatief voor onderzoekjes, inventarisaties, wandelingen enz ... met zoogdieren en vleermuizen in de spotlichten, letterlijk en figuurlijk. Op het moment dat ik dit schrijf, bereid ik me voor op drie opeenvolgende avonden 'Europese nacht van de vleermuis'. Dat worden weer korte nachten. Al die publieke en minder publieke acties zijn overigens meer dan nodig, want zo cliché, zo opendeur, zo oudbakken als het nieuws klinkt, zo pijnlijk waar is het: het gaat niet goed met onze inheemse fauna en de fauna – en flora – wereldwijd! Zo was ik onlangs nog mee op een walvistocht met het schip 'De Pride of Bilbao'. De directeur van het wetenschappelijke programma dat de zeezoogdieren in de golf van Biskaje opvolgt, maakt zich zeer ernstig zorgen: nog nooit werden in de golf van Biscaye zo weinig dolfijnen geteld als in 2007. Wie daar geen kippenvel van krijgt ...

Deze walvistrip deed mij, dobberend op volle oceaan, wel nadenken: wij telden een goede 600 euro neer om met ons drieën – dochterlief van nauwelijks één jaar meegeteld – walvissen en dolfijnen te gaan spotten. Reken ongeveer 200 euro per persoon. Samen met ons waren ongeveer 100 andere whale-watchers aan boord. Dat zijn mensen die helemaal niet in Bilbao of Spanje moeten zijn, maar die de boot nemen om vogels en zeezoogdieren te zien. Samen gaven die 100 mensen ongeveer

20.000 euro uit aan hun trip. Zo gaat dat elke reis opnieuw. Na een dia-show van een half uur kan iedereen die de dolfijnen en walvissen wil steunen, een gadget kopen of een gift doen. Daar circuleren wel wat ponden, nogal wat zelfs, maar de 200 euro per persoon, die komt wel bij de ferry-maatschappij terecht, de symbolische pond die zij aan het project afstaan daargelaten. Misschien waren dit jaar 10 dergelijke overtochten gevuld met mensen zoals wij, die telkens evenveel geld spendeerden aan benzine, hun bootticket en andere uitgaven. Reken dat deze vorm van 'ecotoerisme' toch al een tiental jaar aan de gang is, en je komt aan de aardige som van twee miljoen gespendeerde euro's. Nog even om het helemaal te laten doordringen: twee miljoen euro. De vraag of de walvissen en dolfijnen van deze vorm van ecotoerisme beter geworden zijn, is niet populair onder walviskijzers. Dan moet een mens zich troosten met de gedachte dat heel dit gebeuren ook een 'educatieve' en 'draagvlakverbredende' betekenis heeft. Iemand die dat eens aan de walvissen wil gaan uitleggen?

Tot een volgende keer,

Bob Vandendriessche